

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Nezávislé Odbory Teva Czech Industries**, IČO: 014 58 108, se sídlem Ostravská 305/29, Opava, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezohlednění aktuální epidemiologické situace a nezrušení povinností vyplývajících z mimořádných opatření žalovaného ze dne 1. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, a ze dne 14. 5. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-28/MIN/KAN, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2023, č. j. 11 A 168/2021-165,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 8. 6. 2021 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že členové žalobce [zaměstnanci Teva Czech Industries s. r. o. (dále též „TCI“)] jsou nadále podrobeni povinnostem a zákazům vyplývajícím z mimořádných opatření žalovaného ze dne 1. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, a ze dne 14. 5. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-28/MIN/KAN, v souvislosti s podrobením se testům na přítomnost viru či antigenu viru SARS-CoV-2. Žalobce navrhoval, aby soud přikázal žalovanému, aby zohlednil aktuální epidemiologickou situaci podle § 3 odst. 1 a 7 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů ve znění účinném do 14. 1. 2022 (dále též „pandemický zákon“), tak, že by přijal změnu či zrušil uvedená

mimořádná opatření. Stěžovatel namítal, že i nečinnost žalovaného za situace, kdy byl povinen konat, může být dle judikatury NSS nezákonným zásahem, což se vztahuje také na posuzovaný případ, kdy žalovaný byl povinen zhodnotit zásah do práv zaměstnanců v důsledku trvání mimořádného opatření žalovaného ze dne 1. 3. 2021. Míru omezení plynoucí z mimořádných opatření žalovaného označil žalobce za nepřiměřenou a neproporcionální. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný nezohlednil aktuální epidemiologickou situaci ohledně nemoci COVID-19, jak mu ukládá zákon.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 11. 2021, č. j. 11 A 168/2021–56, žalobu odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., s odůvodněním, že proti abstraktní právní regulaci (obecným účinkům) vydaného mimořádného opatření (resp. opatření obecné povahy) se bez přímého zasažení práv nelze úspěšně bránit individuální zásahovou žalobou.

[3] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 4 As 391/2021–51, usnesení městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v posuzované věci nebylo na místě žalobu odmítnout v části, v níž stěžovatel namítal nezákonný zásah spočívající v nečinnosti žalovaného při postupu (zohledňování aktuální situace) podle § 3 odst. 7 pandemického zákona, který žalovanému ukládá změnit či zrušit mimořádné opatření, změnil-li se důvody pro jeho vydání. Městský soud se měl (při zjištění, že jsou naplněny další podmínky pro existenci nezákonného zásahu) zabývat tím, zda žalovaný postupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona, resp. zda v rozporu s tímto ustanovením nebyl nečinný v situaci, kdy mu zákon ukládá konat (zrušit či změnit mimořádné opatření, jestliže pominuly nebo se změnilly důvody pro vydání mimořádného opatření), a zda se takovouto případnou nečinností (omisivním jednáním) nedopustil nezákonného zásahu. Nejvyšší správní soud proto městský soud zavázal, aby postup žalovaného zhodnotil a přezkoumal primárně z hlediska, zda se žalovaný nedopustil excesu (např. úplného ignorování své povinnosti přezkoumávat, zda pominuly nebo se změnilly důvody pro vydání mimořádného opatření), resp. zda při plnění své povinnosti vyplývající z uvedeného ustanovení pandemického zákona nepostupoval zcela nerozumně.

[4] Městský soud následně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 7. 7. 2022, č. j. 11 A 168/2021–95, a to tak, že žalobu zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že zaměstnanci společnosti TCI nebyli, ani nemohli být zkráceni na svých veřejných subjektivních právech samotestováním a zásah nebyl nezákonný. Žalobce přitom ani žádné námitky, v čem má spočívat zkrácení práv zaměstnanců, neuvedl. Žalovaný v dané situaci podle městského soudu nebyl nečinný, mimořádná opatření naopak pravidelně přezkoumával a vyhodnocoval aktuální epidemiologická data týkající se nemoci COVID-19, nelze hovořit ani o žádném excesu správního orgánu.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 3. 2023, č. j. 4 As 203/2022–47, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s odůvodněním, že shledal důvodnou námitku procesní vady spočívající v tom, že městský soud stěžovateli nezaslal vyjádření žalovaného k žalobě a související podklady, ačkoliv z tohoto vyjádření následně v napadeném rozsudku vycházel.

pokračování

[6] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu opět zamítl. Po provedení dokazování při jednání dospěl k závěru, že žalovaný se nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. nedopustil, jelikož nebyly splněny všechny z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti soudní ochrany žalobce podle uvedeného ustanovení. Zaměstnanci TCI nebyli zkráceni na svých veřejných subjektivních právech a zásah nelze považovat za *nezákonný*. Žalovaný postupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona, když jednou za dva týdny přezkoumával vydaná mimořádná opatření a fakticky zohledňoval aktuální epidemiologickou situaci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že rozsudek městského soudu je vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný, jelikož městský soud nejprve konstatuje, že posuzovaná opatření představovala zásah žalovaného do práv zaměstnanců, a následně tento závěr popírá, a naopak uvádí, že k žádnému zkrácení subjektivních veřejných práv zaměstnanců nedošlo. Zásahem je podle stěžovatele již to, že zaměstnancům je pod hrozbou pokuty uložena povinnost se testovat. Zaměstnanci TCI byli nuceni k invazivnímu testu pod hrozbou likvidačních pokut a o výsledku každého testu byl prováděn záznam v dokumentaci zaměstnavatele. V případě pozitivního testu byla nařízena karanténa, což znamenalo ztrátu na výdělku, omezené sociální kontakty, nemožnost pracovat. Přitom omezení možnosti pracovat je zásahem do základních práv (právo na práci, právo sdružovat se).

[8] Na jednání dne 30. 5. 2023 žalobce doplnil svou argumentaci a poukázal na to, že testování vzalo každému zaměstnanci čas a také na to, že náklady, které zaměstnavateli v souvislosti s testováním vznikly, se nutně musely projevit jinde, a nepřímě tak negativně ovlivnit ohodnocení [např. v podobě (ne)vyplácení odměn] zaměstnanců či investice zaměstnavatele do „well-being“ zaměstnanců. Těmito novými tvrzeními se soud nijak nezabýval.

[9] Městský soud se neřídil závazným právním názorem NSS. Ten v rozsudku ze dne 12. 5. 2022, č.j. 4 As 391/2021–51, zavázal městský soud „*zabývat [se] tím (při zjištění, že jsou naplněny další podmínky pro existenci nezákonného zásahu), zda žalovaný postupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona, resp. zda v rozporu s tímto ustanovením nebyl nečinný v situaci, kdy mu zákon ukládá konat a zda se takovouto případnou nečinností (omisivním jednáním) dopustil nezákonného zásahu. (...) Na městském soudu bude, aby postup žalovaného zhodnotil a přezkoumal primárně z hlediska, zda se žalovaný nedopustil excesu (např. úplného ignorování své povinnosti přezkoumávat, zda pominuly nebo se změnily důvody pro vydání mimořádného opatření), resp. zda při plnění své povinnosti vyplývající z uvedeného ustanovení pandemického zákona nepostupoval zcela nerozumně.*“ Soud I. stupně v napadeném rozsudku takto nepostupoval. Spokojil se s tím, že obdržel vyjádření a listiny žalovaného, ale v rozsudku se nijak podrobněji nezaobírá jejich obsahem. Podle § 3 odst. 1 pandemického zákona nařídí Ministerstvo zdravotnictví mimořádné opatření pouze v nezbytně nutném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu. Z usnesení vlády č. 532 ze dne 7. června 2021, jímž vláda vydala souhlas se záměrem žalovaného zrušit mimořádná opatření, je evidentní, že již k tomuto datu byly dány důvody pro zrušení mimořádných opatření. K jejich zrušení došlo ale až od 1. 7. 2021, čímž byla porušena povinnost stanovená § 3

odst. 7 pandemického zákona, jenž ukládá, že pokud pominuly nebo se změnily důvody pro vydání mimořádného opatření podle § 2, ministerstvo jej bezodkladně zruší nebo změní. Městský soud nejenže nezjistil, v jakém okamžiku byly dány důvody pro zrušení opatření (když takové zjištění je zásadní pro zodpovězení otázky, zda byl či nebyl žalovaný nečinný), ale v rozporu s textem zákona argumentuje, že žalovaný neměl povinnost reagovat bezodkladně.

[10] Městský soud nerozhodl o všech důkazních návrzích, nikterak se nevypořádal s listinnými důkazy, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti ze dne 12. 7. 2022. Obsahem těchto listin byly investigativní články, které obsahovaly zjištění o zcela chaotickém a nepromyšleném postupu žalovaného při přijímání mimořádných opatření.

[11] Soud se měl zabývat také zákonností mimořádného opatření. Dle judikatury NSS (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98) nemohla být povinnost testovat se stanovena opatřením ministerstva, jež je opatřením obecné povahy, nebyla-li stanovena nejprve zákonem (v rozhodné době pandemický zákon takovou povinnost neobsahoval).

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud se v napadeném rozsudku dostatečně vypořádal s kritérii nezákonného zásahu a jeho závěry jsou přezkoumatelné. Stěžovatelem navržené „investigativní“ články nejsou relevantní pro posouzení věci. Po uplynutí lhůty pro podání žaloby není možné vznášet nové žalobní body.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Námitkou vnitřní rozporuplnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku v obdobném znění se již NSS zabýval v předcházejícím rozhodnutí ve věci, kdy ji řádně vypořádal (považuje za vhodné připomenout, že v předcházejícím řízení před NSS byla věc městskému soudu vrácena z důvodu procesní vady). Jelikož nejen formulace kasační námítky, ale i právní úvaha městského soudu, kterou námitka napadá, zůstává v podstatném stejná, odkazuje NSS v podrobnostech na svůj rozsudek ze dne 8. 3. 2023, č. j. 4 As 203/2022–165. Zde pouze shrnuje, že závěr městského soudu uvedený v bodě [49] napadeného rozsudku, že *„ze strany žalované formálně došlo k zásahu ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. Tento zásah byl zjevně směřován přímo vůči zaměstnancům jako konkrétním osobám.“* byl učiněn ve vztahu k naplnění prvního definičního znaku nezákonného zásahu dle § 82 s. ř. s., tzn. *přímosti* zásahu. [Judikatura NSS konstantně stanoví definiční znaky nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho

pokračování

důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka) (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS)]. Pokud dále městský soud dospěl k závěru, že ke zkrácení zaměstnanců na jejich subjektivních veřejných právech nedošlo, činí tak ve vztahu k druhému definičnímu znaku nezákonného zásahu. Pro poskytnutí soudní ochrany dle § 82 s. ř. s. musí být všechny předpoklady naplněny kumulativně, tzn. musí být naplněny všechny zároveň, a nenaplnění byť i jediného z nich má za následek, že nelze konstatovat nezákonný zásah ve smyslu uvedeného ustanovení. Vzhledem k tomu byla námitka nepřezkoumatelnosti spočívající ve vnitřní rozpornosti rozsudku shledána nedůvodnou.

[16] Stěžovatel opakovaně dovozuje zásah do práv zaměstnanců z důsledků aplikace mimořádných opatření – např. uvádí zásah do práva pracovat a sdružovat se v případech, kdy byla v důsledku pozitivního testu zaměstnanci nařízena karanténa. Judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu dospěla k závěru, že opatření obecné povahy, resp. ani povinnost jej dodržovat, nemůže být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz. nálezy ÚS ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 2634/18, rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2018, č. j. 3 As 121/2017-51, či rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 5 As 138/2020-80, č. 4033/2020 Sb. NSS).

[17] Stěžovatel také namítá, že městský soud se nevypořádal s doplněním žaloby učiněným při jednání, v němž stěžovatel upozorňoval na čas, který testování zaměstnancům vzalo a na negativní dopady nákladů, jež musel zaměstnavatel na testování vynaložit, a jež se pak mohly promítnout do sféry zaměstnanců. Tato tvrzení byla jen dalšími z řady již dříve uplatněných tvrzení na podporu prokázání stěžovatelem tvrzené existence zásahu do práv zaměstnanců, kdy s tímto argumentem se soud již opakovaně řádně vypořádal. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudy nemají povinnost reagovat na každé dílčí tvrzení, a to obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[18] Dle § 3 odst. 1 pandemického zákona, *mimořádné opatření podle § 2 ministerstvo nebo krajská hygienická stanice nařídí pouze v nezbytně nutném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu. Podle odst. 7 stejného ustanovení, ministerstvo a krajská hygienická stanice mimořádná opatření vydaná podle § 2 nejméně jednou za 2 týdny od jeho vydání přezkoumá. Pokud pominuly nebo se změnilы důvody pro vydání mimořádného opatření podle § 2, ministerstvo nebo krajská hygienická stanice jej bezodkladně zruší nebo změní; v případě změny mimořádného opatření podle § 2 se odstavce 1 až 6 použijí obdobně, v případě zrušení mimořádného opatření podle § 2 se použije odstavec 6 obdobně.*

[19] Podle § 5 odst. 2 pandemického zákona, *vláda předloží Poslanecké sněmovně zprávu o opatřeních učiněných ve stavu pandemické pohotovosti včetně informací o přezkoumání opatření podle § 3 odst. 7, a to nejméně jednou za 2 týdny.*

[20] Výše citovaný § 3 odst. 7 pandemického zákona ukládá žalovanému povinnost mimořádné opatření bezodkladně změnit či zrušit v situaci, kdy pominuly nebo se změnily důvody pro jeho vydání. Podstatou nyní projednávané věci je posouzení, zda žalovaný postupoval v souladu s § 3 odst. 7 pandemického zákona, resp. zda nebyl nečinný tam, kde mu zákon ukládá konat, a zda se případně svou nečinností nedopustil nezákonného zásahu.

[21] Z obsahu spisu a provedených důkazů plyne, jak shrnul městský soud v bodě [58] napadeného rozsudku, že „*usnesením vlády ze dne 22. 3. 2021, č. 311 vláda pověřila ministra zdravotnictví, aby jménem vlády předkládal po dobu trvání pandemické pohotovosti v pravidelných intervalech 14 dnů předsedovi Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále jen „PSP“) zprávu o opatřeních učiněných ve stavu pandemické pohotovosti. Žalovaný prostřednictvím vlády předložil PSP zprávu o opatřeních učiněných ve stavu pandemické pohotovosti za období od 1. března 2021 do 30. června 2021 celkem 8x. Zprávy v předmětném období uváděly výsledky vyhodnocení účinnosti a nezbytnosti platnosti (včetně délky platnosti) jednotlivých mimořádných opatření. Analýzy byly prováděny ve spolupráci se Státním zdravotním ústavem a Ústavem zdravotnických informací a statistiky České republiky (ÚZIS). Tyto analýzy dále vycházely ze statistických podkladů ÚZIS o stavu epidemie a epidemiologické prognózy dalšího vývoje.*“ Se závěry uvedených zpráv stěžovatel polemizuje a staví proti nim výsledky vlastních statistik. Nejvyšší správní soud však souhlasí se závěry městského soudu uvedenými v bodě [55] napadeného rozsudku, dle něž nesouhlas stěžovatele se závěry dotčených zpráv, založený na jím dodaných listinných podkladech, sám o sobě nedokládá nečinnost žalovaného ve smyslu § 3 odst. 7 pandemického zákona, kdy navíc „*se jedná o specificky pro účely soudního řízení vypracované statistiky a údaje týkající se bezprostředně žalobce a společnosti TEVA Czech Industries, zatímco podklady doložené žalovaným (a jeho případnou liknavost či nečinnost předcházející zrušení předmětných opatření) soud hodnotil z pohledu celorepublikových, respektive krajských údajů.*“

[22] Stěžovatel dále argumentuje, že k porušení § 3 odst. 7 pandemického zákona došlo tím, že mimořádné opatření nebylo zrušeno bezodkladně, jak vyžaduje litera zákona. Ke zrušení dotčených povinností došlo k 1. 7. 2021, a to mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 6. 2021, č. j. MZDR20029/2021-3/MIN/KAN, přičemž se záměrem ministerstva vydala již předtím vláda předběžný souhlas usnesením č. 532 ze dne 7. 6. 2021. Stěžovatel má tedy za to, že nejpozději k 7. 6. 2021 byly dány podmínky pro zrušení mimořádného opatření ve smyslu § 3 odst. 7 pandemického zákona.

[23] Ustanovení § 3 odst. 7 pandemického zákona stanoví povinnost mimořádné opatření zrušit či změnit *bezodkladně* poté, co pominuly nebo se změnily důvody pro jeho vydání. Pro posouzení nyní projednávané věci je tedy podstatná otázka, zda žalovaný reagoval bezodkladně ve smyslu výše uvedeného. Pojem „bezodkladně“ patří do kategorie neurčitých právních pojmů. Je nutno jej chápat tak, že se jedná o co nejkratší časový úsek, přičemž v aplikační praxi je tento nejkratší časový úsek nutno stanovit vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 As 19/2009-103).

[24] V nyní posuzovaném případě jsou specifické okolnosti dány mimořádnou situací v podobě pandemické krize, jejíž řešení a zvládnutí bylo výzvou pro celou společnost. Nejvyšší správní soud má za to, že sporný časový úsek je sice na horní hranici toho, co je

pokračování

ještě možno akceptovat, ale nejedná se o exces v postupu žalovaného, který by již zakládal rozpor jeho jednání se zákonem. Navíc tvrzení stěžovatele, že nejpozději při jednání vlády dne 7. 6. 2021 musely být dány skutečnosti vyžadující postup dle § 3 odst. 7 pandemického zákona, je pouze jeho domněnkou. Je třeba vzít v úvahu, že dotčené orgány mohou chystat či i projednávat opatření také v předstihu na základě prognóz a očekávaného vývoje situace. Tímto směrem ostatně mířila i úvaha městského soudu v bodě [62] napadeného rozsudku. Vypořádání námitky stěžovatele ze strany městského soudu v části týkající se posouzení, zda žalovaný reagoval „bezodkladně“, jak mu ukládá zákon, sice není zcela vyčerpávající, v kontextu posouzení celé věci ale ob stojí. Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka stěžovatele, dle níž se městský soud neřídil závazným právním názorem NSS a nesprávně právně věc posoudil, není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou také námitku stěžovatele, že městský soud se řádně nevypořádal s listinnými důkazy v podobě investigativních zpravodajských článků. Dotčené dokumenty byly učiněny přílohou kasační stížnosti ze dne 12. 7. 2022, tedy v předcházejícím řízení o kasační stížnosti před NSS vedeném pod sp. zn. 4 As 203/2022. Pokud stěžovatel chtěl tyto podklady navrhnout jako důkaz v řízení o žalobě vedeném městským soudem, měl tak učinit výslovně, přičemž k tomu měl příležitost při jednání dne 30. 5. 2023 (zde Nejvyšší správní soud ze záznamu z jednání ověřil, že zástupce stěžovatele v návaznosti na provedené dokazování prohlásil, že souhlasí s rozsahem provedeného dokazování), případně tak mohl učinit písemným podáním během řízení před městským soudem. S přílohami kasační stížnosti, jež navíc nejsou ani na samotném „těle“ kasační stížnosti mezi přílohami uvedeny a jako takové jsou pouze součástí spisu NSS, se městský soud neměl faktickou možnost seznámit, ani se dozvědět o jejich existenci, a nelze je proto považovat za důkazní návrhy pro řízení o žalobě vedené u městského soudu.

[26] Nedůvodná je nakonec námitka stěžovatele, že soud se měl zabývat také zákonností předmětných mimořádných opatření ze dne 1. 3. 2021 a 14. 5. 2021. Nejvyšší správní soud již výše (srov. bod [16] tohoto rozsudku) vysvětlil, že zásahovou žalobou se nelze domáhat přezkoumání zákonnosti opatření obecné povahy, a obcházet tak procesními předpisy stanovené podmínky pro jeho soudní přezkum. Zákonnost mimořádného opatření bylo možné za splnění příslušných podmínek (např. procesní legitimace, lhůta pro podání návrhu apod.) přezkoumat v řízení dle § 101a s. ř. s. na základě návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Stěžovatelka ostatně takový návrh na zrušení mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 podala a Nejvyšší správní soud o něm rozhodl rozsudkem ze dne 27. 4. 2021, č. j. 6 Ao 2/2021-160 (zamítl jej).

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo

na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu